

Tør vi tage en voksen hund?

Mange hundeejere bliver stillet over for spørgsmålet, om de vil tage en voksen hund til sig, fordi der hos nogen, måske i vennekredsen, er blevet en hund tilovers. Ingen spørgsmål fra den, der skal have hunden, er utidige.

Af Anne-Sofie Holten

Foto: Merethe Børgart

Ens egen voksne hund kan få stor glæde af en anden voksen kammerat.

Når man som hundeejer bliver spurgt, om man vil hjælpe en hund, der ikke længere kan være i sit trygge hjem, så siger ens hjerte som regel "JA". Man vil gerne hjælpe et dyr i knibe. Men ens fornuft spørger, om man nu også kan det og tør det. Og det er godt, mener Dyrefondet, for det kræver stor omtanke at tage et voksent dyr til sig. Det kan være tidskrævende og svært at få en voksen hund harmonisk og tryk i et nyt hjem. Men det kan også være nemt og til stor glæde evt. også for ens egen voksne hund, der får en kammerat. Det afhænger alt sammen af, hvordan hunden er, og hvordan den har haft det, og så er det en kæmpe fordel, hvis man selv er en erfaren hundeejer med det kærlige overskud, der skal til.

Stil spørgsmål til hundeejeren

Før man kontakter de mennesker,

der vil af med hunden, er det fornuftigt at gennemgå sin egen situation, om der er plads og tid til et nyt familiemedlem, og om ens egen hund får glæde af familieforøgelsen. Har man en hund, der er glad for at lege med andre hunde, er det et kæmpe plus. Er ens hund sky og bange for andre hunde, kan en ekstra hund i huset være et mareridt for den. Mere enkelt er det, hvis man ikke har hund i forvejen og måske selv har nået en alder, hvor man gerne vil springe hvalpeårene over.

Er forholdene hjemme hos én selv o.k., er der ingen grænser for de spørgsmål, man må stille hundeejeren, som vil af med hunden, om forholdet mellem familien og hunden. Befinder hunden sig på et internat, er det straks sværere at få noget at vide om dens fortid. Nogle hunde bliver svigtet af deres ejere, netop fordi de ikke havde gjort sig klart, at det både er dyrt og tidskrævende at have hund. Andre

på grund af allergi, skilsmisser eller dødsfald.

Er det en problemhund, hvorfor tror ejerne så, at andre kan løse problemerne? Synes man, det er svært at stille venner og bekendte eller helt fremmede mennesker spørgsmål, der går tæt på, så kan man blive "klædt på" til situationen gennem Dyrefondets rådgivningspjecer "Adoptivhund søger hjem" og "Hjem søger adoptivhund", som kan rekvireres hos Dyrefondet, der også kan hjælpe med oplysningsskemaer og en kontraktformular mellem ny og tidligere ejer.

Lad hundene mødes, inden I beslutter jer

Inden dagen kommer, hvor man skal have hunden med hjem, har man besøgt hunden i dens hjem flere gange, og hvis man, mens den stadig er der, giver den et tæppe med lugte fra det nye hjem, så bliver det ikke så fremmed for den. Har den en kurv eller kasse, er det en god idé, at hunden får den med. Når ens egen hund og den nye hund skal mødes første gang, er det vigtigt, at det sker på et neutralt sted, hvor den ene ikke føler, at den skal forsvare sit territorium. Et indhegnet område, der er fremmed for begge hunde, hvor man kan slippe dem løs, er ideelt. "Og det skal være, inden man beslutter sig, for det sker nogen gange, at to hunde bare ikke kan døje synet af hinanden og aldrig kommer til det", siger hundeadfærdsbehandler Merethe Børgart. "Er de enige om at ville slås og farer lige i struben på hinanden, så har man problemer, som rækker frem i tiden. Et af

Vigtigt at have tjek på:

- Overdragelses-kontrakt mellem tidligere og ny ejer.
- Den lovpligtige ansvarsforsikring.
- Det lovpligtige hundeskilt til halsbåndet.
- At melde ejerskifte til Dansk Hunderegister, hvor hunden skal være registreret.
- At melde ejerskifte for racehunde, der har stambog i kennelklub.
- Det nødvendige hundeudstyr.

dem er, om man vil turde lade dem være alene hjemme sammen? Synes man derimod, at det går godt, kan man gå hjem sammen.

At de brummer lidt i starten, er ikke ualmindeligt. Det er fint nok, at de gør det for at markere, men ikke hvis det bliver ved en hel dag”, siger Merethe Børgart. ”Man skal se nøje på, hvordan hundene ”snakker” sammen, gider de overhovedet hinanden, eller bliver de ved med at brumme”.

Hvis man i forvejen går ture med sin hund, hvor den møder andre hunde og leger med dem, så ved man også, hvornår det er rigtig godt, og hvornår det er helt forkert. Og det er ens egen hjemmeboende hund, man skal vise det store hensyn, den kom jo trods alt først, og man skal have respekt for, at den bliver ved med at have det godt. Det vil være synd, hvis den ryger ud på et sidespor.

Afgør hurtigt, om hundene kan enes

I løbet af den første uge skal der være tegn på fremgang. Det er ikke ualmindeligt, at der går en uge eller 14 dage, før hundene falder til i hinandens selskab. Når der kommer mad, legeting eller kødben ind i billedet, opstår der en oplagt konfliktsituation. Uanset om de får maden i forbindelse med problemløsninger og søgeøvelser eller fra madskålen, så sæt hundene i hvert sit rum. ”Trives hundene ikke sammen, må man træffe en hurtig afgørelse, det er synd at spilde den nye hunds tid, hvis den alligevel skal væk”, siger Merethe Børgart.

Hvis det kun er den ene, der føler sig usikker, er det nemmere at arbejde med, end hvis det er dem begge. Der er sjældent problemer, hvis de to hunde er af forskelligt køn. Hvis de er samme køn, skal der helst være nogle års aldersforskel, og den ældste hund skal være den, der bor i huset i forvejen. Så vil den yngre naturligt respektere den ældre, og de skal ikke kæmpe i tide og utide om, hvem af dem der skal være den dominerende. Hvis den ene er meget underdanig, og den anden er meget dominerende, løser det sig ofte af sig selv. Man skal dog holde øje med, at den underdanige ikke bliver trykket for meget.

Sæt kærlige, konsekvente grænser

Om den ene er en Gravhund og den anden en Labrador, gør knapt

så meget, hvis de er voksne og har rimeligt styr over deres bevægelser. De kan sagtens lege, selvom der er stor størrelsesforskel, hvorimod hvis den store er hvalp, kan den være for voldsom for den lille og få trådt så meget på den, at den lille bliver sur.

Hvis hundene er af forskelligt køn, så skal man have med i overvejelserne, hvad man gør, når tæven kommer i løbetid, hvis ingen af dem er neutraliserede. Sender man hende væk eller hannen væk? For at have dem sammen er nok ikke så godt.

”Hvis man har en Labrador på fire - fem år, der går og tusser rundt, og får en aktiv Siberian Husky på et år ind, så vil balancen ændre sig, men det vil som regel blive ret ublodigt, fordi Labradoren vil give sig”, siger Merethe Børgart, der mener, at hunde, der ryger ud hjemmefra, når de er omkring et år, ofte ikke er så umulige som deres rygter. De er som regel ikke blevet stimuleret nok, og når lømmelalderen kommer, og det hvalpede lige pludselig forsvinder, så er der nogen, der synes, at det at have hund ikke er det, de havde regnet med.

Får man en hund på ca. et år, som ikke er godt stimuleret, men smækforvirret, så vil man som ny familie, der tager sig af hunden på en fornuftig måde, hurtigt opnå nogle positive resultater med denne her lømmel. Det sker, når der pludselig bliver sat nogle kærlige, konsekvente grænser, og den kommer ind i en dagligdag, som allerede fungerer.